

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 23. De separatione sui â mundo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Majus,

tionem, & Deo semper morem gerat. Si cupiditates tuæ frequenter contra te insurgunt, inde oritur, quod rationi, & Deo te non submittas.

Statue ad id seridò incumbere, ut Dominus tuus ipsius efficiaris per patientiam, & mansuetudinem, si aliorum corda conciliare tibi cupis.

In patientia vestra possidebitis animas vestras. *Luc. 21. 19.*

Pax mea cum humilibus, & mansuetis corde. *Imit. Chr. c. 13. l. 3.*

DIES XXIII.

De Separatione Sua a Mundo,

I.

Fieri non potest, ut quis salutem consequatur æternam, nisi à mundo se abalienet; ab eo verò se abalienare difficile est, nisi ab eo se separet. Exire de medio mundi corrupti, dicit Dominus, & ab eo vos sejungite, si filij Dei, id est, veri Christiani esse velitis. Gratia, quæ nos Christianos reddit, est gratia separationis. Imò simul, ac caractere Christiani per S. Baptismum ornatur, ad mundo renuntiandum, & ab eo nos separandos nos obstringimus. Divus Paulus ad Christi fidem vocatio-

2. Cor. 6.

*Qui in se
gregavit
ex utero.
Galat 1.*

cationem, separationem appellat. Id, quod Majus, prædestinatos reddit, est separatio, quam Deus instituit, dum eos è massa perditionis segregat. Id, quod veros Christianos efficit, inquit S. Augustinus, est separatio à mundo corrupto; & hæc verè pœnitentes reddit. Primus motus, quem gratia peccatori inspirat, est desiderium è periculis mundi, qui eum corrumpit, discedendi. Si gratia Christianismi est gratia quædam separationis, ei respondere non possumus, nisi à mundo nos sejungamus. Sunt gratiæ nonnullæ corroborantes, quibus non nisi certando respondemus. Sunt gratiæ præcautionis, quibus non nisi timendo respondemus. Sed, quod attinet ad gratias separationis, ijs non nisi fugiendo responderetur.

II Aura mundi aura est peste infecta. Qua ratione morari in eo diu possumus, quin ea afflemur? quàm difficile est in mundo versari, & tamen amoris vinculo ei non alligari? Res omnes, quas in mundo cernimus, Sermones, quos in eo audimus, Exempla omnium illorum, quibuscum vivimus, eò conspirant, ut ei nos affigant. objecta, & bona omnia, quæ mundus nobis proponit, sub sensus nostros cadunt, & proin vim perquàm vehementem in eos

Majus;

faciunt, quibuscum singularem proportionem habent; atque hac ipsa de causa affectiones nostras excitare, corque nostrum movere facile possunt. Sermones omnium eorum, quibuscum consuevimus, cum non agant, nisi de magni aestimatione, rerum sub sensum cadentium, quibus ipsi sunt inescati, nos quoque ijs inescant, & affectionem, quæ aliunde jam sat fortis est, roborant: Sed Exemplum tot hominum, inter quos vivimus, quos aestimamus, quos amamus, quique omnes suas curas hisce bonis inquirendis impendunt, omnem felicitatem suam in eorum possessione statuunt, est quasi torrens aliquis, qui nos abripit, ut submergat, & ad interitum præcipitet. Itaque securitatem, salutemque nostram, præterquam in separatione, & fuga, invenire non possumus.

III. Itaque separatio à mundo necessaria est; at simul difficilis: homo enim occasione conditionis suæ mundo irretitus eum fugere non potest: nihilominus ab eo separare se debet. 1. à mundo corrupto. 2. à mundo periculoso. 3. à mundo vano, & frivolo. Hæc autem separatio suos gradus habet. Abalienare penitus se debet à mundo corrupto, ab hominibus, quorum liberior vivendi ratio, sermones
im-

impuri, axiomata impia, consilia scelera-
 ta ad nihil sunt apta, nisi ad corda deprava-
 vanda, & animas perdendas. Vitare de-
 bet, quoad fieri potest, mundum pericu-
 losum, ubi primas plerumque tenent sæculi
 pompæ, quibus in sacro Baptismate re-
 nuntiavimus, domos ludorum, & con-
 tinuarum animi remissionum: item con-
 gressus illos, in quibus non nisi obtrecta-
 tiones, & facetiæ ineptæ in usu sunt. mo-
 derari, & coërcere debet commercium
 cum mundo vano, & frivolo, totque vi-
 sitationes inutiles rescindere, ut tempus,
 quod sibi conceditur, tribuat obeundis
 muneribus conditioni suæ, & dignitati
 Christianæ proprijs, ut subinde sacris al-
 taribus advolvatur, vel conclavi suo se ab-
 dat, salutis suæ invigilaturus, & precibus
 navaturus operam. solésne hoc agere?

*Statue, in quocunque statu vivas, mundo
 penitus valedicere, téque ab eo, quantum po-
 tes, separare.*

Exite de medio eorum, & separamini,
 dicit Dominus, & ego recipiam vos, &
 ero vobis in patrem. 2. Cor. 6. v. 17. & 18.

Non vis relinquere mundum; relin-
 quer te mundus. Aug. Serm. I.

DIES